

"Hos de ödmjuka är vishet"

‘Quia respexit humilitatem ancillae suae’ - ty han har sett till sin ringa tjänarinna ... - För varje dag som går blir jag mer övertygad om att äkta ödmjukhet är den övernaturliga grunden för alla dygder. Tala med vår Fru, så att hon tränar oss i att gå längs den stigen. (Plogfåran, nr. 289)

27 april

Om vi läser den heliga Skrift,
kommer vi att se att ödmjukheten är

oundgänglig för att man skall kunna göra sig redo att lyssna till Gud. *Hos de ödmjuka är vishet*, förklarar Ordspråksboken för oss. Ödmjukhet är att se sig själv som man är, utan att försköna, i sanning. Och när vi förstått att vi knappt är värda någonting alls, öppnar vi oss för Guds storhet, och vår storhet ligger just i detta.

Vår Fru, Jesu heliga moder, den mest upphöjda varelse som någonsin existerat och någonsin kommer att existera i denna värld, hade förstått detta mycket väl! Maria prisar Herrens makt, som *störtar härskare från deras troner och upphöjer de ringa*. Och hon tillägger att ännu en gång har denna Guds vilja gått i uppfyllelse i henne: *han har vänt sin blick till sin ringa tjänarinna. Från denna stund skall alla släkten prisa mig salig*.

Inför Guds ödmjukhet visar Maria att hon är som heligt omvandlad i sitt rena hjärta: *Helig ande skall komma över dig, och den Högstes kraft skall vila över dig. Därför skall barnet kallas Guds son.* Jungfru Marias ödmjukhet är en konsekvens av denna omätbara avgrund av nåd som tar form genom att den heliga Treenighetens andra Person inkarneras i sin alltid obefläckade moders liv. (Guds vänner, nr. 96)
